ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΣΙΕΝ ΦΑΡΝΑΙ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

ΜΠΡΟΣ, περιστεροῦλες μου !

Καὶ ὁ Βασίλης ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἑλκύθρου ἐμαστίγωσε δυνατὰ τὰ ἄλογα τῆς τρόϊκάς του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ «τούντρα»—ἡ παγωμένη ἐρημος—δὲν ἦταν τόσο ἀσφαλής. Συμμορίες λησταὶ ἀπὸ Τουγκοὺζ καὶ Κοριὰκ τὴν διέτρεχαν κι' ἐλήστευαν κι' ἐφόνευαν τοὺς ταξειδιῶτες.

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἑλκύθρου ἔνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἦταν τυλιγμένοι καλὰ στὰ ζεστὰ γουναρικά τους, ἐφώναξε στὸν ὁδηγό :

— Σὲ πόσες ὧρες θὰ φτάσουμε στὴν Ἰρκούτσκη, Βασίλη ;

— Ἔχουμε ἀκόμα ἑκατὸ βέρστια, ἀπήντησε αὐτός, μαστιγώνοντας δυνατώτερα τ' ἄλογά του.

Οἱ δυὸ ταξειδιῶτες ἦταν ὁ γάλλος σοφὸς Ζώρζ Ντορνιέ, τοῦ Παρισιοῦ Μουσείου καὶ ἡ ἀκόλουθος τοῦ Γαλλικοῦ προξενείου τοῦ Βλαδιβοστόκ Ρενὲ Μωρό. Εἶχαν προβῆ μαζὶ σὲ ἔρευνες γιὰ προϊστορικὰ εὑρήματα σ' ἐκείνη τὴν περιοχή, βρήκανε πολύτιμους σκελετοὺς προαιωνίων Μαμμοὺθ καὶ τώρα γυρίζαν στὴν Ἰρκούτσκη μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο τους. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πήγαιναν στὸ Βλαδιβοστόκ.

Ξαφνικὰ ἄκουσαν πῶς ἡ Βασίλης ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του μιὰ φοβερὴ κατάρα. Τὴν ἴδια στιγμὴ φανῆκαν μακρυὰ καμμιὰ δεκαριὰ ἱππεῖς.

— Εἶνε λησταὶ Τουγκούζ ! εἶπε ὁ Βασίλης. Ἡ ἄγιες εἰκόνες ἄς μᾶς προστατεύσουνε. Βιαστῆτε χαμένοι !

Φορτωμένοι ἀπ' τὰ προϊστορικὰ εὑρήματα ἡ τρόϊκα δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ πολύ. Σὲ λίγο οἱ λησταὶ τὴν ἔφτασαν κι' ἄρχισαν τὴν ἐπίθεσι μὲ δόρατα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ πέτυχε τὸ Βασίλη, κι' ὁ δυστυχὴς κυλίσθηκε κάτω στὰ χιόνια, ἐνῶ τὰ ἄλογα, ποὺ αἰσθάνθηκαν ἀμέσως πῶς δὲν τὸ διηύθυνε κανείς, ὀλιγώστευσαν τὸ δρόμο τους καὶ στὸ τέλος σταματῆσαν ἐντελῶς.

Ὅστόσο οἱ Γάλλοι ὠργάνωσαν τὴν ἄμυνα. Προφυλαγμένοι ὅσο μποροῦσαν καλλίτερα πίσω ἀπ' τὶς ἀποσκευές, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Δυὸ-τρεῖς λησταὶ σκοτώθηκαν. Σὲ λίγο, ὅμως, χτυπήθηκε ὁ Ντορνιὲ κι' ἔπεσε γεμᾶτος αἵματα στὸ βάθος τῆς τρόϊκας.

— Κατάρα ! ἐφώναξε ὁ Μωρά, μοῦ σκότωσαν τὸ φίλο μου ! Ἄχ, ἂν μποροῦσα τοὐλάχιστον νὰ τὸν ἐκδικήσω !

Ξαφνικὰ μιὰ ἀκτὶς ἐλπίδας ἔλαμψε στὰ μάτια του. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα τῶν σκοτωμένων λησταῖν περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμπρὸς ἀπ' τὴν τρόϊκα. Πρὶν προλάβουν τότε οἱ Τουγκοὺζ νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν ἔκπληξί τους, ὁ Μωρὰ πήδησε ἀπάνω στὸ περαστικὸ ἄλογο, ἄρπαξε τὰ γκέμια καὶ χάθηκε σὰν ἀστραπὴ στὸ βάθος τοῦ ἀτέλειωτου δρόμου.

— Πρέπει νὰ βρῶ βοήθεια, νὰ ἐκδικήσω τὸ σύντροφό μου καὶ νὰ σώσω τὰ εὑρήματά του, γιὰ νὰ μείνῃ ἀθάνατο τοὐλάχιστον τὸ ἐπιστημονικό του ὄνομα, συλλογιζώτανε στὸ δρόμο ὁ Μωρά. Πόσο μακρυά, ὅ μως, εἶνε ἀκόμα ἡ Ἰρκούτσκη !

Μιὰ στιγμή, ἔξαφνα, φώναξε χαρωπά :

— Μιὰ ἴομπα ! Ἕνας συνοικισμός ! Ἐσώθηκα !

Σὲ λίγο ἔφτασε στὴν ἴομπα καὶ ξεπέζεψε ἐμπρὸς στὸ πρῶτο σπίτι. Ἕνας χωρικὸς τῆς Σιβηρίας μὲ μεγάλα γένεια, σωστὸς γίγαντας, παρουσιάσθηκε μπροστά του.

— Καλῶς ἦλθες, ξένε, τοῦ εἶπε. Κόπιασε νὰ σὲ φιλέψουμε !

— Εὐχαριστῶ πολύ, ἀπάντησε ὁ Γάλλος. Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ φίλεμα. Σὲ παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ πῆς ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ βοήθεια !

— Τί σοῦ συνέβη, φίλε μου ;

Ὁ Μωρὰ διηγήθηκε ἀμέσως τὴν φοβερὴ περιπέτεια ποὺ πέρασε πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα. Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ χωρικὸς τοῦ εἶπε :

— Πολὺ καλά. Εἶνε ἡ πρώτη φορά, νὰ ξέρῃς, ποὺ ὁ Ἰβὰν Πέτροβιτς δὲν ἐπιμένει νὰ φιλοξενήσῃ ἀμέσως ἕνα δυστυχισμένο ταξειδιώτη. Ὁρκίσου μου, ὅμως, πῶς στὸ γυρισμό θὰ μὲ τιμήσῃς μὲ τὴν ἐπίσκεψί σου...

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου.

— Αἴ, λοιπόν, μάθε πῶς εἶσαι πολὺ τυχερός. Θὰ μπορέσῃς νὰ ἐκδικηθῆς τοὺς Τουγκούζ ὅπως τοὺς ἀξίζει.

— Μὲ ποιὸ τρόπο ;

— Τυχαίως βρίσκεται ἐδῶ μιὰ «σότνια» (ἀπόσπασμα) ἀπὸ Κοζάκους. Πᾶμε νὰ τοὺς βροῦμε !

Ἐκβαλλίκευσε καὶ ὁ Ἰβὰν Πέτροβιτς τὸ ἄλογό του καὶ ξεκινήσανε μαζί. Σὲ λίγο βρῆκαν τὸ ἀπόσπασμα, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ κομμὰ ἑκατοστὴ ἱππεῖς. Ὁ Ἀταμᾶνος ποὺ βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς τους τὸν ρώτησε ἀμέσως, γιατὶ ὑποπτεύθηκε ἀπ' τὸ ἀγριεμμένο ὕφος τοῦ Γάλλου τὴν ἀλήθεια :

— Τί τρέχει, κύριε ; Κανένα καινούργιο πάλι κατόρθωμα τῶν Τουγκούζ ;

Μὲ λίγα λόγια ὁ Γάλλος διηγήθηκε στὸν Κοζάκο ἀρχηγὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ἐκτυλιχθῆ στὴν τούντρα. Ὁ ἀταμᾶνος τότε τοῦ εἶπε :

— Ἦταν τυχερὸ ποὺ βρεθήκαμε ἐδῶ. Ἐρχόμαστε πολὺ σπάνια. Ἕνας μῆνας τώρα εἶνε ποὺ φύγαμε ἀπ' τὴν Ἰρκούτσκη γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸν παγωμένο κάμπο κι' ἑτοιμαζόμαστε σήμερα νὰ γυρίσουμε πίσω ἀφοῦ ἐτιμωρήσαμε πολλοὺς λῃστάς. Ἐκεῖνοι ποὺ σᾶς ἐκακοποίησαν θὰ τιμωρηθοῦν παραδειγματικά ! Φεύγουμε ἀμέσως !

Ἐξεκίνησαν, πραγματικῶς, ὅλοι μαζὶ ὁλοταχῶς. Σὲ μιὰν ὥρα ὁ Γίλλος στάθηκε.

— Ἐδῶ εἶνε ! Ἐφώναξε.

Τὰ πτώματα τῶν Τουγκούζ καὶ τοῦ Βασίλη βρεθήκανε ἐκεῖ τριγύρω ξυλιασμένα. Οὔτε ἴχνος, ὅμως, ἀπὸ τὴν τρόϊκα μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο της καὶ τὸ πτῶμα τοῦ σοφοῦ.

— Οἱ ἄτιμοι ! ἐφώναξε τότε ἀγριεμμένος ὁ Μωρά. Πήρανε μαζί τους τὸ πτῶμα τοῦ φίλου μου καὶ τὰ πολύτιμα εὑρήματά του !

— Ἔμπρός ! ἐφώναξε τότε λακωνικότατα ὁ ἀταμᾶνος.

. . . . . .

Ὁ Ντορνιέ, ὅμως, δὲν εἶχε σκοτωθῆ. Ἡ πληγή του ἦταν ἐλαφρυὰ καὶ ἡ ζωή του δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο.

Ὅταν συνῆλθε, εἶδε πῶς ἦταν δεμένος χειροπόδαρα στὸ βάθος τῆς τρόϊκας, ποὺ τὴν ὡδηγοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς Τουγκούζ. Οἱ ἄλλοι λησταὶ συνώδευαν καβάλλα πάντα.

Ὕστερ' ἀπὸ δύο ὧρες τρελλοῦ δρόμου οἱ Τουγκοὺζ σταμάτησαν μέσα σ' ἕνα μικρὸ δάσος. Ἐκεῖ στήσανε μιὰ τέντα, ἀνάψανε φωτιά, ζεσταθῆκαν λιγάκι κι' ἄρχισαν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους σιγανά.

Ξαφνικὰ ὁ Ντορνιὲ, ἀνασκίρτησε. Ἕνα ξύλο μισοκαμμένο ξέφυγε ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ βρέθηκε κοντά του. Ὁ σοφὸς ἐπρόσεξε πῶς οἱ λησταί, ἀφοσιωμένοι στὴν κουβέντα τους, δὲν εἶχαν διόλου τὸ νοῦ τους σ' αὐτόν. Ἄπλωσε τότε τὰ χέρια του κ' ἐσίμωσε τὰ δεσμά του σὲ φωτιά. Ἡ φλογες ἔκαψαν τὰ σχοινιὰ καὶ μόλις ἔμεινε ἐλεύθερος ἔλυσε καὶ τὰ πόδια του

Οἱ λύκοι ἐπλησίαζαν...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅμως οἱ Τουγκοὺζ ἀπ' τὴ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου σχοινιοῦ ἔννοισαν τί εἶχε συμβῆ καὶ ὅρμησαν κατεπάνω του. Ὁ Γάλλος ὅμως, ἤταν ἀποφασισμένος νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του. Ἄρπαξε τὸ μισοκαμμένο ξύλο καὶ τὸ πέταξε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν λῃστῶν. Αὐτὸς ἀφῆκε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα οὐρλιασμα πόνου καὶ κυλίσθηκε κατὰ γῆς μὲ τὸ πρόσωπο καμμένο.

Οἱ ἄλλοι τότε ρίχθηκαν ἐπάνω στὸ Ντορνιὲ, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐπῆγαν ἔξω. Σὲ λίγο στάθηκαν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο παράμερο Μακρυὰ ἀκούγονταν τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων. Ἡ στιγμὴ ἦταν τραγική. Ὁ Ντορνιὲ συλλογίσθηκε.

— Θὰ μ' ἀφήσουν λοιπόν, νὰ μὲ φάνε οἱ λύκοι. Ἄ, μὰ εἶνε φοβερό !

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἔγινε ἦταν φοβερώτερο ἀκόμα. Οἱ λησταὶ τὸν ἔδεσαν ἀπ' τὰ πόδια μ' ἕνα σχοινί σ' ἕναν χονδρὸ κλάδο καὶ τὸν ἄφησαν ἔτσι κρεμασμένον ἀνάσκελα, μισό μέτρο ψηλότερ' ἀπ' τὴ γῆ. Ἔφυγαν ἔπειτα ἀπ' ἐκεῖ καὶ ξαναγύρισαν στὴν τέντα τους.

Τὸ πενθιμο οὐρλιασμα τῶν ἀγριμιῶν ἀκουγόνταν τώρα εὐκρινέστερα. Οἱ λύκοι ἐπλησίαζαν... Ὁ Γάλλος ἄρχισε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοταδι τὰ λαμπερὰ μάτια τους ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος του... Σὲ λίγο αἰσθανθῆκε μιὰ θερμὴ πνοὴ κοντὰ στὸ πρόσωπό του κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσῃ τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ τὸν περίμενε.

Τὴν ἴδιαν ὥρα, ὅμως, ἀκούσθηκε δυνατὸς καλπασμός, τὰ θηρία τρομαγμένα χάθηκαν στὴ στιγμή...

Ἦταν ὁ Μωρὰ ποὖφτανε μὲ τὴ συνοδεία τῶν Κοζάκων. Εὐτυχισμένος ποὺ ξανάβρισκε ζωντανὸ τὸ φίλο του, τὸν ἔλυσε κι' ὁ Ντορνιὲ ἔπεσε λιποθυμιμένος στὴν ἀγκαλιά του.

Οἱ λησταὶ δυστυχῶς μόλις ἄκουσαν τὸν καλπασμὸ τῶν Κοζάκων ἐπρόλαβαν καὶ ἔφυγαν. Ἡ τρόϊκα, ὅμως, μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο της βρέθηκε ἀνέπαφη πολὺ σε λίγο, οἱ δυὸ ξένοι, μὲ τὴ συνοδεία τῶν Κοζάκων ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἰρκούτσκη...

Λουσιὲν Φαρναί

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΓΡΑΦΕ...

Ὁ μέγας ἄγγλος ἱστορικὸς Δαβὶδ Χιοῦγκ εἶχε ἐξασφαλίσει ἀπὸ τὰ διάφορα ἔργα του ἕνα εἰσόδημα χιλίων λιρῶν ἐτησίως — ποσὸν ὑπέρογκον γιὰ τὴν ἐποχή του.

Σὲ ὅσους δὲ τὸν προέτρεπαν νὰ συνεχίσῃ τὴν «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας», τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίσει ἡμιτελῆ, ἀπαντοῦσε :
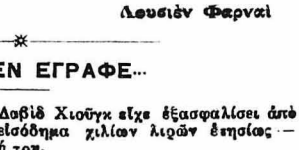
— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας !... Ὑπάρχουν ὅμως τέσσεροι λόγοι, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴν γράφω : Εἶναι πολὺ γέρος, πολὺ παχύς, πολὺ κεμπέλης καὶ πολὺ πλούσιος!..